

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ ЛОЗАРЯТ И КОСЕТО

chitanka.info

Напекло топлото мартенско слънце. Закапали весело капчуците. Стопанинът грабнал ножицата и се провикнал към косето:

— Хайде, косе-босе, тръгвай с мене да подрежем лозите!

— Не мога — отвърнало косето, — защото си имам работа: гнездо вия.

И отлетяло за сламчици.

Зашумял развигорът над хълмовете. Избуяли новите ластари на лозите. Бръмнали пчелите по градините. Стопанинът нарамил мотиката и погледнал към гнездото на косето:

— Тръгвай, косе, с мене — да прекопаем лозето!

— Дума да не става! — отвърнало косето. — Аз тъкмо сега съм захванало да снасям яйца!

И се накокошинило в гнездото.

Затрещели юнските гръмотевици. Проливни дъждове окъпали земята. Стопанинът нагърбил пръскачката и пак викнал на косето:

— Косе-босе! Хайде да пръскаме, че маната може да изгори гроздето.

— Върви сам! Не виждаш ли, че аз тука пиленца мътя! — отвърнало косето и притихнало в гнездото.

Гъсти буренаци заглушили лозите. Грижовният стопанин наточил косера си и попитал косето:

— Няма ли, косенце, да дойдеш с мене да оплевим лозето?

— Няма! — отвърнало косето. — Сега пък ще уча пиленцата си да хвърчат.

Настъпила есента. Кехлибарени гроздове натегнали под лозите. Стопанинът подкарал кораба към лозето.

— Къде си, косе-босе? — провикнал се той.

— Тук! — изчуруликало косето.

— Хайде да берем грозде!

— Ида! — пръпнало косето. — Почакай само да повикам пиленцата си. Всички ще береме!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.